

ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI A ŠTĚNĚ

napsala
Lenka Rožnovská

ilustrovala
Lucia Derčalíková

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI A ŠTĚNĚ

napsala
Lenka Rožnovská

ilustrovala
Lucia Derčalíková

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Lenka Rožnovská

ZVÍŘECÍ ZÁCHRANÁŘI A ŠTĚNĚ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 461. publikaci

Ilustrace Lucia Derčalíková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2026

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Lucia Derčalíková, 2026

ISBN 978-80-247-9188-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-6158-4 (print)

Obsah

Úvod	7
U potoka kvete kvítí	9
Když louda chytá zajíce	13
Zakudlená kudla	17
Špinaví jako lavice po výtvarce	21
Pižláček konzerváček	25
Stopa	29
Tajemná postava	33
Chyťte ho!	37
Houbaření na houby	41
U vrbiček	45
Kudla se našla	49
Dárek vrbové vodnice	53
Umělé dýchání	57
Zpátky do života	61
Štěně Lucky	65
Spravedlnost	69

DLOUHÁN
MATYÁŠ

TICHOŠLÁPEK
PETR

CHYTRÝ
MIKI

DĚDA
ORLÍK

SOFIE

ZRYCHLENÁ

POMALÝ
ERIK

Úvod

Tak to jsou zase oni – zvířecí záchranáři. Dlouhán Matyáš Podzimek, tichošlápek Petr Nýtek, bystrý Mikuláš Šenkeřík řečený chytrý Miki, pomalý Erik Macháček a jeho zrychlená ségra Sofie.

A samozřejmě děda Orlík. Však už ho znáte. To on pomohl dětem zachránit kocoura Karamela. To on vysvětlil paní sousedce Sípalové, že děti kocoura neukradly, nýbrž mu zachránily život. A to on jim vypráví o zvířatech a učí je rozpoznávat stromy a rostliny.

Teď jsou zase všichni spolu. Kde? No přece venku, v přírodě!

U potoka kvete kvítí

„Já, já budu u potoka první!“ vypískla malá Sofie a rozeběhla se polní pěšinou, která vedla k potůčku.

„Houbelec koubelec, ségra. S přehledem ti to natru,“ kasal se Erik a vyběhl za mladší sestrou.

Jeho běžecký styl však naznačoval, že ji nedožene. Při běhu mával rukama, klátil se ze strany na stranu. Tu a tam povyskočil jako lama uprostřed rozkvetlé louky.

Chytrý Miki převrátil oči v sloup. Komentovat kamarádův běh mu přišlo zbytečné.

Avšak Petr si neodpustil uštěpačnou poznámku: „No jo, náš Erik, to je extra číslo do cirkusu. Hopsá jak želé medvídek na trampolíně.“

Matyáš i Miki vyprskli smíchy.

„Mákněme za ním,“ rozhodl Miki.

„Přece nenecháme vyhrát holku.“

„Ke všemu prvňáčku,“ dodal Matyáš a dal se do rychlého klusu.

Kluci pospíchali za sourozenci Macháčkovými. Dědu Orlíka nechali daleko za sebou.

„To je spěchu... To je spěchu... Co se vleče, neuteče,“ zabručel pan Orlík pod vousy. A dál se ploužil pomalým krokem.

Nezlobil se na děti. Moc dobře si pamatoval, když byl taky ještě kluk. Tenkrát běhal jako srnka, skákal jako zajíc. Jo tenkrát, to mu nohy sloužily dobře. Ted' už ho jen nesou.

Ale proč by se hnal. Potok, ke kterému s dětmi mířili, nikam neuteče. Snad vytéct z koryta, to ano, to by mohl. Ted' na jaře, když taje sních, se to občas stává. Avšak letošní zima byla nanicovatá. Sněhu bylo málo. I kdepak, vody v potoce moc nebude.

Starý pán se zasní. Vzpomínal na dětství, kdy s kamarády hrával na honěnou. Na mysl mu

přišlo rozpočítadlo, kterým se určovalo, kdo bude chytat ostatní:

U potoka roste kvítí,
říkají mu petrklíč.
Na koho to slovo padne,
ten musí jít z kola pryč.

Hm, jestli se budu loudat, budu to já, kdo půjde z kola pryč. Děti se rozutečou, na povídání o jaru nebudou mít čas, pomyslel si děda Orlík a natáhl krok, aby se partě školáků alespoň trochu přiblížil.

PETRKLÍČ
(PRVOSENKA JARNÍ)

Když louda chytá zajíce

„Aúú.“ Krajinou se rozlehlo bolestivé zakvílení.

Děda Orlík se polekaně rozeběhl za hlasem.

Nějakému dítěti se přihodilo něco zlého.

Proč jinak by tak hlasitě kvílelo? Parta zvířecích záchranářů přece ví, že se v přírodě zbytečně nehlučí.

Někdo ze zvířecích záchranářů potřeboval zachránit...

Pan Orlík se naštěstí mýlil. Nikdo jeho záchranu nepotřeboval. Erik uklouzl na rozbahněné pěšině.

Jak dlouhý, tak široký byl natažený v blátě. Tvářil se, jako když ho paní učitelka vyvolá k tabuli.

Vykuleně a nešťastně. Ostatní děti stály nad ním a nevěřicně koukaly na jeho plácání se v blátě.

„Co zas děláš, brácho? Proč se tu válíš? Víš, jak bude mamka našťvaná, až uvidí, že jsi špinavý jak chrochtík?“ spustila hubatou prvňáčka Sofie.

Tušila, že pochvalu za špinavé oblečení doma nedostanou.

Klukům přišlo Erikovo bahnění spíš k smíchu. „No jo, když louda chytá zajíce, chytí jen padáka,“ zubil se Miki.

I Petr si přisadil svou: „Anebo rýmu, tu spíš.“
Dlouhán Matyáš podal nešťastníkovi ruku.
„Vstávej. Fakt se neválej. Zem je ještě chladná, budeš nemocný.“

Erik opatrně vstal. Zděšeně si prohlédl špinavé ruce, mikinu a kalhoty. „Páni, to bude doma mazec.“

„Jo, bude,“ přitakala Sofie a zamračila se. Věděla, že rodiče mají plno práce v pekárně. Špinavé oblečení, které ani nepůjde vyprat, je nepotěší.

Chytrý Miki se pokusil celou situaci zlehčit: „Ale co, vašim prostě řekneš, že si chystáš kostým na karneval.“

„Co?“ nechápal Erik.

Sofie přemýšlela rychleji a bystře doplnila Mikulášův nápad: „Jasně, půjdeš za čokoládový puding. Na čelo ti přilepíme prázdný sáček, aby to bylo všem jasné.“

Erik zkroušeně hlesl: „Myslíš, že to projde?“

Kluci i Sofie horlivě přikývli. Ale jistotu Erikovi nedodali. V očích se mu zaleskly slzy. Bylo mu do pláče.

Zakudlená kudla

Starý pán už se nemohl na Erikovo neštěstí dívat. Dobrácky ho poplácal po zádech. „Ruce si umyješ v potoce a na zablácené kalhoty taky něco najdeme.“

Erik se na něho vděčně usmál. Panu Orlíkovi věřil. Nejednou se přesvědčil, že mívá pravdu. A když mu slíbil, že se patálie se zabláceným oblečením vyřeší, uklidnil se. Ani jedna slzička mu z oka nevytekla.

Dál už se neběželo. Zvířecí záchranáři šli pomalu vedle dědy. Nikdo nestál o klopýtnutí a následné přistání do měkkého bláta.

Děda vzal Erika kolem ramen. Kluk se cítil bezpečněji. I dědovi se šlo lépe. Mohl se o něho trochu opřít. „Nejlepší bude, když necháš bláto zaschnout. Pak ho kudlou seškrábeme,“ prohlásil.

Petr se ušklíbl. „Kudlou? Nechtěl jste říct kudlankou?“

„To jako kudlankou nábožnou? Tím hmyzem?“ podivil se Miki. Hned vytáhl mobil a vyhledal si informace o kudlankách. „Tady čtu, že kudlanka klidně uloví včelu, žábu nebo ptáka, ale určitě se necpe blátem.“

Pan Orlík něco zabručel. Miki a jeho mobilování se mu nelíbilo. Za jeho mladých let... Děda mávl rukou. Je jiná doba. A jiná jsou i slova. Některá už se nepoužívají, další jsou nová.

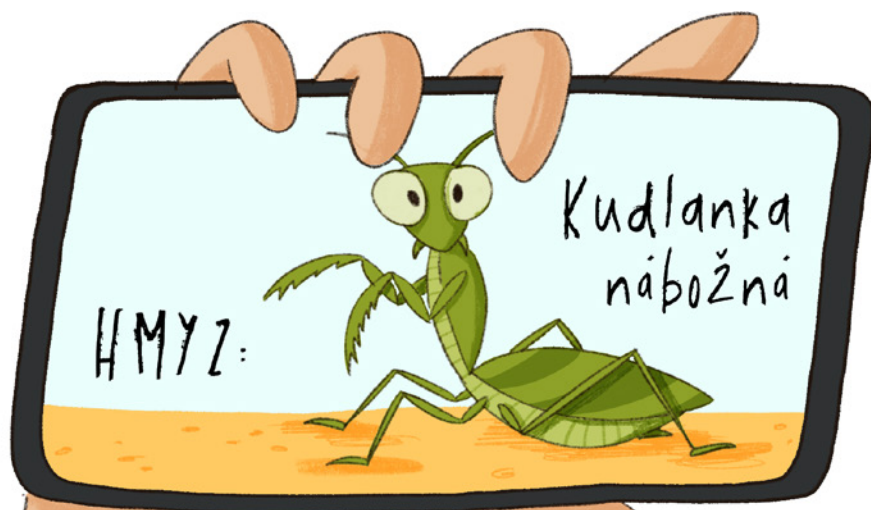
„Já neřekl kudlanka, ale kudla. Malý nožík do ruky.“ Děda se zastavil a zašmátral v kapse kabátu. „Vzal jsem ho s sebou, abych nařezal vrbové proutí. Chtěl jsem vás naučit plést pomlázku.“

„Juj. I mě?“ zajásala Sofie. „To bude bezva, o Velikonocích vyšpu bráchu, aby se trochu zrychlil.“

Erik se zamračil. „Holky na koledu nechodí.“

Schylovalo se k sourozenecké hádce. Přerušil ji starý pán svým zahartusením: „Zakudlená kudla, že já ji v tom kalupu někde ztratil!“

Nejspíš to tak bylo. Když spěchal za dětmi, nožík z kapsy vytratil.

к потоку

Špinaví jako lavice po výtvarce

Pan Orlík prohledal všechny kapsy. Byly prázdné. Posmutněl. „Kudličku jsem dostal od mého kamaráda hajného Brunclíka. Tolik let mi sloužila a já neřika ji ztratím.“

Sofii bylo ztraceného nožíku taky líto. Dokázala si představit, jak ztráta starého pána mrzí. I když byla ze všech nejmladší, velitelsky rozhodla: „Půjdeme zpátky a najdeme ji.“

„Ehm.“ Erik zvedl špinavé ruce, víc vysvětlovat nemusel. Sofie kývla, že rozumí. Ukázala na pana Orlíka. „Vy jděte s bráchou k potoku, ať se umyje. My vás pak najdeme.“

Bylo až s podivem, že na Sofiin nápad nikdo nic nenamítal. Kluci druháci poslechli prvňáčku Sofii bez jediné uštěpačné poznámky. Bylo přece samozřejmé, že se Erik musí dát do pořádku a že dědovi je nutné najít ztracený nůž.

Petr, Matyáš, Miki a Sofie vytvořili rojnici. Postavili se vedle sebe do řady. Udělali menší rozestupy. Šli, kudy předtím běželi. Teď ale neutíkali, nýbrž sklopili hlavy a očima propátrávali zem.

Pan Orlík z toho nebyl zrovna dvakrát nadšený. Nerad nechával děti samotné. Ale taky jim nechtěl bránit v dobrém skutku. Najdou-li jeho nožík, budou mít radost, že mu mohli pomoci.

S povzdechem za nimi houkl: „Daleko nechod'te. Když se nůž nenajde, koupím si nový.“ A pak ještě rychle dodal: „Hlavně na sebe dávejte pozor, ať vás domů nevracím špinavé jako lavice po výtvarce.“

Miki se ušklíbl. „Tak to byla trefa. Asi jsou ty naše lavice legendární. I pan Orlík už o nich ví.“

Byla to pravda. Věděl o nich. Z městečka o špinavých lavicích druháků věděl kdekdo. Nevyštěbetali to vrabci na střeše, ale pan školník.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvířecí záchranáři a štěně.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.